

VOLÍM

Strana svobodných občanů

vylosování číslo: 9

- 1. Ing. Jiří Štefálek, 34 let, jednatel Lhotka, Svoboda
- 2. Vladimír Mlýnský, 41 let, IT specialista Záběh, Svoboda
- 3. Ing. Petr Štefálek, 32 let, projektant Lhotka, Svoboda
- 4. Ing. Martin Novotný, 45 let, finanční manažer Ponuba, Svoboda

Můžeme jednat kolektivně, jež se nemusí jen domluvit, z toho, co se nám líbí, ale ne z duše.

- 5. Ing. Jeroním Dřeváček, 55 let, podnikatel Vyškovice, bez politické příslušnosti
- 6. Pavel Hrabčík, 64 let, jednatel Michalovce, bez politické příslušnosti
- 7. Ing. Petr Štefálek, 32 let, projektant Ponuba, Svoboda
- 8. Marcel Brábec, DiS, 38 let, manažer IT Brno, Svoboda
- 9. Ondřej Mlýnský, 38 let, IT specialista Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 10. Jindřich Šabek, 44 let, IT specialista Záběh, Svoboda
- 11. Mgr. Jana Moricová, 29 let, lektorka angličtiny Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 12. Martin Š. Hrabčík, 29 let, oční lékař Ponuba, Svoboda
- 13. Ing. Zdeňk Ponuba, 48 let, podnikatel Ponuba, Svoboda
- 14. Martina Veselá, 39 let, manažerka Ponuba, Svoboda

To, co vezmeme pohonu, podáme dále převodům a nenecháme si pro sebe ni z čeho uplést myšlenku.

Tu věchny naše záchvěvy, stoopání krve a vzestup křív, pílivý nervů, skoky svalů, pobyby věchny, jež se tísní

Bude líp,

Budeme přesně vydávat sílu, jež bude nám svěčena.

- 15. Petr Medník, 40 let, manažer Ponuba, bez politické příslušnosti
- 16. Pavel Gajdoš, 37 let, kontrolor Dubina, Svoboda
- 17. Lenka Netrebská, 39 let, pracovník v logistice Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 18. Ing. Jiří Gregor, 35 let, OSVČ Záběh, bez politické příslušnosti
- 19. Mgr. Simona Guzdíková, 34 let, projektoví manažer Záběh, bez politické příslušnosti
- 20. Ing. Milan Maďa, 51 let, projektant Záběh, bez politické příslušnosti
- 21. Jan Kovařík, 48 let, projektant Hrabčůvka, bez politické příslušnosti
- 22. Eva Zapletalová, 45 let, projektant Pivov, bez politické příslušnosti
- 23. Barbora Opatrná, 42 let, projektant Hrabčůvka, bez politické příslušnosti
- 24. Jan Maďa, 51 let, projektant Záběh, bez politické příslušnosti
- 25. Eva Rampová, 48 let, projektant Pivov, bez politické příslušnosti
- 26. Šimon Hrabčík, 45 let, projektant Vyškovice, bez politické příslušnosti
- 27. Jaroslav Záběh, 48 let, projektant Záběh, bez politické příslušnosti
- 28. Roman Hrabčík, 48 let, projektant Záběh, bez politické příslušnosti

NEZÁVISLÍ

vylosování číslo: 10

- 1. Ing. JUDr. Eliška Janáčková, 40 let, starostka Maránská Hora, NEZ
- 2. MUDr. Marian Štejný, 49 let, lékař neurochirurgie Moravská nemocnice Dobruška, bez politické příslušnosti
- 3. Mgr. Patrik Hrubý, 37 let, lékař městského obvodu Maránská Hora, NEZ
- 4. Ing. Jiří Štefálek, 32 let, projektant Ponuba, Svoboda
- 5. Jitka Čížková, 42 let, podnikatelka Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 6. Nikola Murmelová, 60 let, majitel CK NIKOLAS TOURS Kolářské Pole, bez politické příslušnosti
- 7. Mgr. Pavla Uhereč, 42 let, vedoucí úřadu Maránská Hora, bez politické příslušnosti
- 8. Bc. Zdeněk Světlík, 46 let, jednatel firmy Pivov, bez politické příslušnosti

Romská

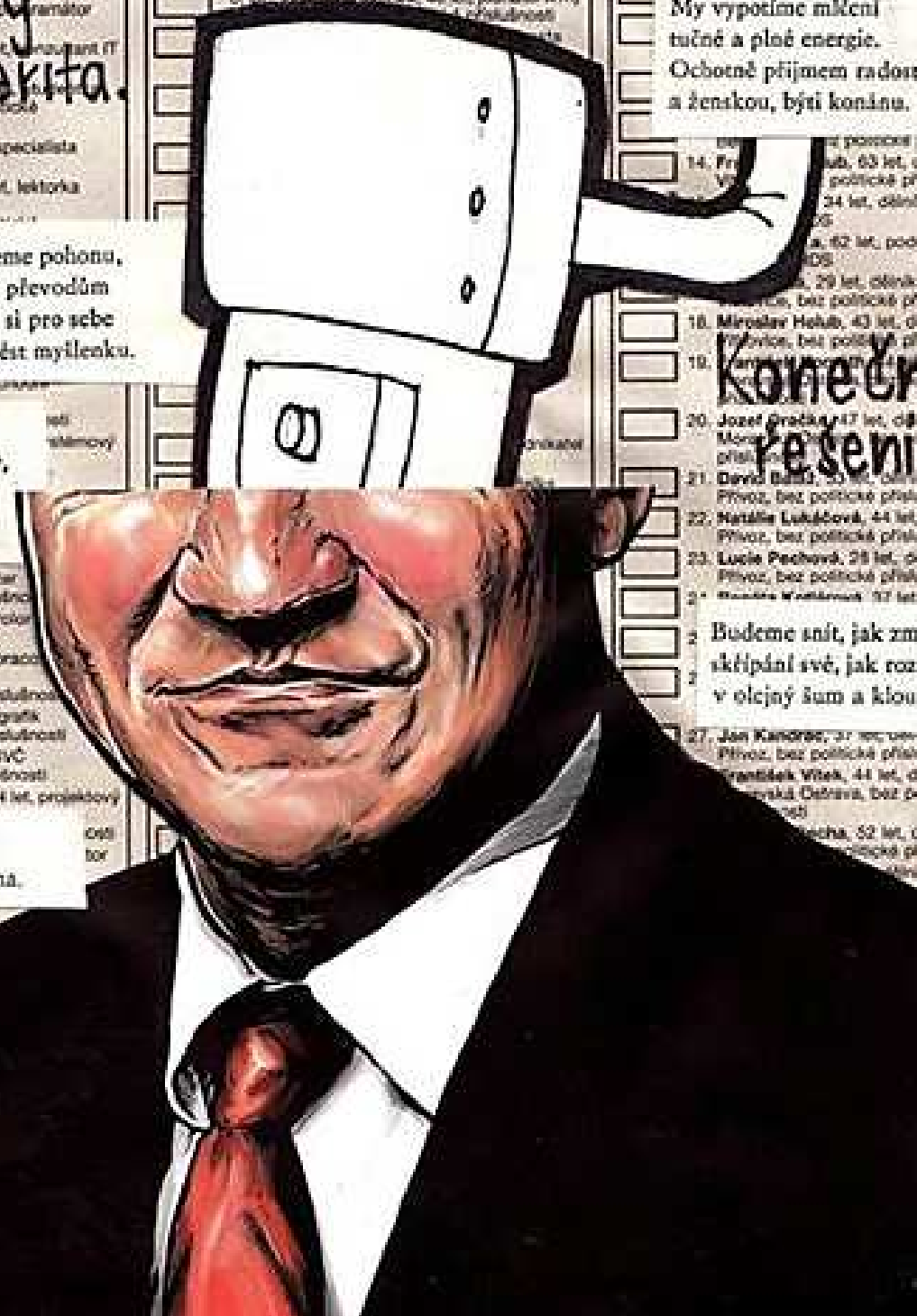
vylosování číslo: 11

- 1. Vladimír Moravský, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 2. Jan Mareš, 48 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 3. Josef Václav, 42 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 4. Lukáš Hrubý, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 5. Milan Hrabčík, 48 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 6. Pavel Václav, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 7. Václav Václav, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 8. Václav Václav, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 9. Elena Václav, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 10. Václav Václav, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 11. Václav Václav, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 12. Václav Václav, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 13. Václav Václav, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 14. Václav Václav, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 15. Václav Václav, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 16. Václav Václav, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 17. Václav Václav, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 18. Václav Václav, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 19. Václav Václav, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 20. Václav Václav, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 21. Václav Václav, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 22. Václav Václav, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 23. Václav Václav, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 24. Václav Václav, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 25. Václav Václav, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 26. Václav Václav, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 27. Václav Václav, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 28. Václav Václav, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 29. Václav Václav, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 30. Václav Václav, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 31. Václav Václav, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 32. Václav Václav, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 33. Václav Václav, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 34. Václav Václav, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 35. Václav Václav, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 36. Václav Václav, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 37. Václav Václav, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 38. Václav Václav, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 39. Václav Václav, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 40. Václav Václav, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 41. Václav Václav, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 42. Václav Václav, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 43. Václav Václav, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 44. Václav Václav, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 45. Václav Václav, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 46. Václav Václav, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 47. Václav Václav, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 48. Václav Václav, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 49. Václav Václav, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti
- 50. Václav Václav, 45 let, podnikatel Moravská Ostrava, bez politické příslušnosti

Mý vypotíme mlčení tučně a plně energie. Ochoťně přijmem radost mlhou a ženskou, býti koninu.

Konečně řešení.

Budeme snít, jak zmírniti skřípání své, jak rozlít je v olejný šum a klouzavý.

10 | 20 11

Vážení a milí čtenáři,

přinášíme vám podzimní Bojler. Ten hřeje nejlíp, protože se v něm zpravidla nostalgicky vzpomíná na léto, které ve vzpomínkách a na kůži ještě docela nevychladlo. Mám pocit, že tentokrát se té blažené letní sálavosti podařilo na stránkách časopisu uchovat ještě víc než obvykle. Třebaže možná není vždycky tak docela blažená. Mám na mysli zejména novou, exkluzivní rubriku „Gyohavi objektivně“, která přináší zcela šokující odhalení – a většina z nich se vztahuje právě k posledním červnovým týdnům před prázdninami. No jo, je to pryč. Každopádně si však užijte prachšprostě bulvární rozměr těchto „zaručeně pravdivých“ zpráv, neboť s podobnými se na stránkách Bojleru už možná nikdy nesetkáte. On je ten náš časopis totiž v mnoha směrech nezkroutný, nepředvídatelný a extravagantní obsahem i formou, nicméně celá ta léta se snažil vyhýbat všemu ubohému, vylhanému a primitivnímu. A tak jsme si s redaktory takhle jednou řekli: Co si to taky vyzkoušet aspoň na několika článcích? Ta radost z pomluvy, z diskreditace nevinných obětí, vášeň z čiré nestoudné blbosti. Stalo se. Naštěstí pouze v této jediné rubrice, naštěstí zcela výjimečně. Pokud v některém z příštích Bojlerů narazíte na články tohoto typu, jež budou míněny vážně a napsány proto, aby přilákaly více senzacechtivých čtenářů, říkám vám s rukou na srdci: Zahodte ten škvár do nejhlubšího koše na tříděný odpad (do toho modrého) a zapomeňte, že Bojler existoval. Případně se vydejte do školního archivu a plačte nad starými čísly, jež ještě měly úroveň – jako například to dnešní.

A pročpak ta podezřele volební obálka tohoto čísla? Jen klid. I když právě v těchto dnech všude kolem vládne hysterická volební nálada, Bojler má čistou hlavu a nadále se věnuje své seriózní práci – ačkoli tedy tentokrát tak trochu bulvární.

Přejeme vám, přátelé, krásné a dostatečně dlouhé podzimní dny – bez ohledu na to, jak se zkracují. A rozhodně si v nich najděte trochu času na nás.

Lukáš Bárta za Bojler

Ani smrt nás nerozdělí

Sladký med ve tvých vlasech,
krůpěj rosy na černé řase,
úsměv jako samo slunce září,
něžná a čistá jako se svatozáří.

Vzpomínám na horké letní dny,
kdy splnily se nám všechny sny,
ach, jak jsme byli oba mladí,
když léhávali jsme si do kapradí.

Pokládám rudou růži, lásky květ,
z kamenné vázy bude smutně čnět,
a vítr skučí zdí hřbitovní teskně,
slza na mé staré tváři se leskne.

Starého srdce poslední zvuk,
v těle duše napne se jako luk,
vstříc dálkám neznámým vydá se,
ani po odchodu své lásky nevzdá se.

A v jedné z těch dálek, kde krajina zlatě
svítí,
spoutají se k sobě klubkem nebeských nití,
jdou jejich duše, jdou a jdou,
volní jako ptáci letí oblohou,
listí jejich lásky nikdy neopadá,
naleznou svůj klid v rajských zahradách.

Květina pro Tebe

Až k branám nebeským,
kde kopyta pegasů zvoní,
já půjdu, ale s kým?
S tou, pro niž slzy roním.

Já hvězdu bych Ti z nebe snes,
zanechal na ní lásky rytinu,
dalo by však práci, než bych se vznes,
proto radši utrhnu Ti květinu.

Kručinka, růže, sedmikráska,
položím ji k domu tvému,
jako jarní rosa bude krásná,
dám Ti tam i chryzantému.

K ní přiložím krásné psaní,
rukou lásky v něm se píše:
"Stala by ses mojí paní?",
sestupuje Amor z výše.

Jarča Komprová, Kvinta A

Orientace v prostorách fakultní nemocnice

Toulám se po chodbách fakultní nemocnice

bílou se barví zdi a blednou mi tu tváře
zde leží lidé co jim z kouře vadnou plíce
den po dni proškrtávaj' okna z kalendáře

Táhnou se koridory z místa A do místa B

jak vybrat správnou cestu naši?

a z dálky hrozivě zní mocné zvuky pískavé
vozů, co vezou lidem kaši

ztratil jsem z dohledu své kamarády v plášti

jak dítě co marně hledá paži svoji matky
když zas přijdu pozdě doktorka mě něčím
praští

no a nebo hůř pošle mě stejnou cestou
zpátky

Táhnou se koridory z místa A do místa B

jak vybrat správnou cestu naši?

a z dálky hrozivě zní mocné zvuky pískavé
vozů, co vezou lidem kaši

V křeči, vegetativně, ve strnulém postoji

vlevo nachází se přesně tam kde dříve
vpravo

selhává moje mícha, rovnovážné ústrojí
v hlavě mám prázdno, na podlaze cítím
savo

Táhnou se koridory z místa A do místa B

jak vybrat správnou cestu naši?

a z dálky hrozivě zní mocné zvuky pískavé
vozů, co vezou lidem kaši

Táhnou se koridory z místa A do místa B

ta cesta pravá byla levá

naložily mě vozy, co maj' kola pískavé
už na mě čeká docent Pleva

Pod lavicí i v hodinách matematiky

Psát rovnice kruhů, kružnic

Po nocích mě často láká
a když se mi nechce už nic
nakreslím si sněhuláka

Ruce, zadek, trup i hlava
z rovnic celé tělo vstává
jak však spojit tohle dílo
aby pružné, pevné bylo?

Poradila slečna mi

Ať jej spojím sečnami

Sněhulák však padá k zemi

Marně stavím lešení

Že se vzchopí nezdá se mi

Příklad nemá řešení

Jiskra světla

Jako každé ráno se Carl probouzí a tuší, že tento den nebude stejný, jako ty dny doposud. Něco přichází, něco, co jeho obavy a strachy naplní, to, co jej zničí.

Carl, velice slušný člověk a spořádaný, účty platí, ženy by přidaly charismatický a velmi pohledný, též galantní. Není náhodou, že ho každý zná, kdo by neznal bankéře za přepážkou centrální banky, ta budova byla stejně nepřehlédnutelná jako on, kdo by si taky nevšiml obří budovy plné skla, mramoru a zlata uprostřed města. Svým stínem zastírala celé své okolí a uváděla lidi v úžas, tak jako Carla.

Mějme ale na paměti, že vše má i svou stinnou stránku a ta byla u této banky přímo monstrózní, přes praní špinavých peněz, korupci až po podporu mafie. O ní však vědělo jen pár lidí, a ti, kteří vše zhlédli náhodou, o tom již nemohou vyprávět. A stejně jako banka i Carl má své druhé já, vnitřního démona, věčnou temnotu ve svém srdci. Jak dovede být šarmantní, stejnou měrou zvládne být i smrtícím. Není náhodou ani to, že dokáže být přesvědčivý, někdy až kouzelně se lidé neochotní stanou pomalu osobními strážci, jež by za něj položili život, nebo ženy zcela chladné, jak kostky ledu, zázračně roztají v jeho náručí. Navíc je až záhadou, že je stále tak mladý a vitální, tedy působí tak, ve skutečnosti je mu daleko více, ale ne zas tak moc.

Představuji vám Carlův stín, démona sladkých polibků a smrtelné slasti, Inccuba. Bojíte se, být vámi slečno, bál bych se. Neboť čchi, která je ve vašich meridiánech, není už vaše, ale jeho. Váš dech přijme, sílu vysaje a váš plamen zhasíná. Jak smutné vidět tolik duší, jak skomírají ve věčném zatracení této touhy.

Vše se ale změnilo, právě onoho dnešního rána, byla sobota, a tak si šel zaběhat do parku a spatřil na lavičce sedět dívku, již vídával ve svých snech. Poprvé za celý svůj život byl na rozpacích, mohl mít kteroukoliv, na kterou ukázal, a ona by mu sama zcela s nadšením skočila do měkkých polštářů. Ale tato byla jiná, cítil to, její nitro bylo tak čisté, chtělo by se mu říci svaté, její světlo plálo nad vším, co nyní zřel. Dívka si samozřejmě všimla jeho pohledu a přistoupila, jeho srdce se rozbušilo napětím a strachem, co když jí jsem odporný, jak na ni působím, zmaten ze svých pocitů pouze polkl a čekal. Krásná plavovlasá dívka mu byla stále blíž a blíž, její úsměv nutil lidi jí ho opětovat, byla sluncem této temné doby. Její hluboké oči, jako studny, pohlédly s celou svou upřímností na oči Carla, její nakažlivý úsměv upozorňoval na její plné rty. Těsné krémové šaty, přilákaly mnoho potěšených pohledů mužů ale Carl, jako by zkameněl, ani hlásku ze sebe nevydal, jen tiše přihlížel, své beznaději.

Z ničeho ho z tohoto stavu vytrhl dotyk, dotyk dívky na jeho rameno, cítil, jak skrz ni proudí do jeho těla klid. „Ahoj, já jsem Diana,“ řekla s otevřeností. „Ahoj já jsem Carl, taky chodíš ráda do parku?“ „Někdy ano, ale zřídka kdy, ale dneska mě sem něco táhlo ...“ Slovo dalo slovu a tak, teď v tento večer sedí na terase Dianina domu, který je pln květin, života a klidu. Carl se celou dobu vyhýbal polibku či tělesnému kontaktu s ní, obával se, že by jí ublížil, což nechtěl, nikdy by ji nenechal trpět ani maličko. Diana však určitě cítila jeho rozpaky a celou svou bytostí ho konejšila, cítil to. Tak čistá dívka, a tak temný démon, jak je to jen možné.

Nikdy by ale nečekal, co bude následovat, Diana si jistojistě sedá na Carla a sladce mu do ucha zašeptá: „Miluji Tě.“ Následuje polibek, jiný oproti všem předtím, tento polibek mu dává smysl žít, cítí její sílu, jak proudí spolu s dechem do něj, zcela dobrovolně, jak se do něj vlévá světlo. Stín však pustil

své řetězy a bere vše, lapá její plamen, jenž září jak maják, proti ní jsou lidé pouhé jiskry ničeho. I přes všechnu lásku a sílu ji pohltit tento stín, a další květ zdobí zahradu mrtvých.

Zcela zoufalý a zničený zároveň poprvé uronil slzu. Jeho mysl ho trýznila, jak mohl zabít někoho, kdo mu dal lásku, někoho kdo mu byl drahý více než život vlastní. V tom si uvědomil, že život může dát, jak, to věděl díky ní. Se slzami v očích něžně líbal její rty a otevřel své srdce, nechal proudit tu jiskru světla uvnitř něj do ní, tu jiskru, jež mu ona sama vdechla.

Její srdce se zachvělo, světlo vrátilo a to úplně první, co slyšela, bylo: Miluji Tě, Má Lásko.

6

Martin Harok 3.A

Ted' tě chci celou sníst

Majkí Nikitin se večer válel na gauči, tvořil myšlenky ve své unavené hlavě a připomínal si sám sebe za svých znepokojených let. Byl to už třetí týden od toho, co se z té pohovky naposledy zvedl. Občas se naklonil pro telefon nebo přepínač na televizi, ale to bylo všechno. Tak tam tak ležel, zakuklen v šedé hoodie, a přemýšlel o ní.

Myslmyslmyslkrása. Aj.

Tady skončil a pokračoval v převalování. Sledoval, jaký to má dopad na záhyby jeho mikiny. Na chvíli pomyslel na ni, ale nechal toho. Zazvonil telefon.

„Si ty, Majkí?“ povídal Staňák Dopita.

„Ne.“

„Chníchňá, jasné,“ zasmál se Staňák. Tak se fakt smál. Jako *ishdfb*.

„Co chceš, Dopičo?“ zeptal se Majkí. Občas Staňáku Dopitovi říkali Dopičo. Bylo to hloupé.

„Mám doma záhyby.“

„Kůrník vole,“ řekl Majkí, zaklapl telefon, popadnul kalhoty a vstal z gauče. Poté mocně zařval do stropu a vydal se na cestu k Staňákovu bytu.

Zaklepal a dveře se tak nějak samy otevřely. V bytě bylo hodně lidí, aspoň tak dvamilionkrát více, než Majkí považoval za normální. Ode dveří vedla uzoučká chodbička skrz dav. Majkí zařal pěsti a stal se dobrovolně pohlčeným chodbičkou. Klikatila se a klikatila mezi všemi těmi lidmi, které Majkí neznal, ale bavil se s nimi každý den, a kteří mu byli momentálně tak nějak cizí. Neviděl v nich tygry, neviděl v nich námořníky, viděl poloprázdné tajtrlíky s poloplnou lahví vodky v ruce. I když jindy by si asi dal s nimi. A ti tygři a námořníci by se asi taky nakonec ukázali.

Po pár hodinách došel ke gauči. To už v bytě skoro nikdo nebyl, až na pár odpadlíků, jak vysokých tak širokých na zemi. Na té pohovce ležela ona, totiž tamta, co na ni myslel. V tu chvíli začal Majkí litovat, protože nijak nenapravil onu skutečnost, že jeho vlasy vypadaly tak, jak vypadaly. Ale ono už to bylo stejně jedno. Nikitin a ona už toho za sebou měli až příliš na to, aby se ještě dívali, jak ten druhý vypadá. Ale stejně jej vždycky překvapilo, jak je neobyčejná.

Otevřela oči a usmála se. Moc pěkně. Ne tak, jako se ti ostatní vždycky usmívali, když Majkího viděli. Oni se neusmívali nijak ošklivě, ale ona se usmívala spíš tak, jako když ti ostatní jedli hamburger. Decentní upřímná radost člověka jej vždycky nesmírně dojíkala. Majkí shledával dojemnými spoustu věcí. Výrazy lidí na fotografiích, člověka ve vlaku, co něco hledá v batohu, zatímco poslouchá, o čem si povídají jeho přátelé, stolní hry. Tohle byla Majkího schopnost superhrdiny. Nebo slabost antihrdiny.

Za pár nekonečných minut už oba seděli v autě. Ač byla obě přední sedadla celkem daleko od sebe, ona se stejně nějak dokázala opřít řídicímu Majkímu o rameno. Ač byla trochu proti, z rádia jim hrálo Sometimes od My Bloody Valentine a on se cítil vskutku celkem dobře. V hlavě si to několikrát zopakoval a pak řekl:

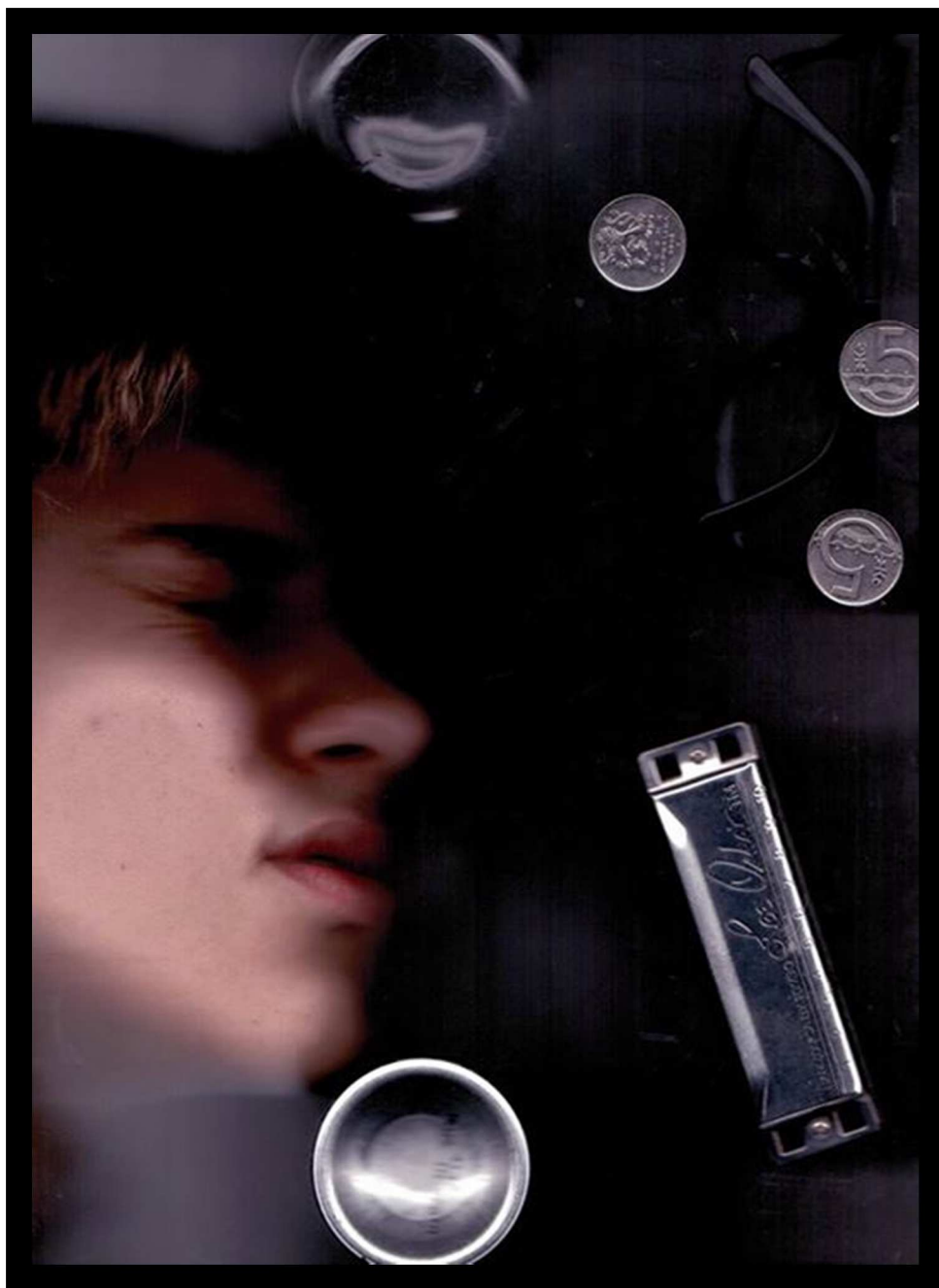
„To je dobré.“

Jo, pryč. Pryč od všech těch *kwejfb*. Od všech těch ostatních *kjsdf*. Někdy se vrátím, ale teď fakt ne. Teď jedu a zastaví mě až vlastní budoucnost. A ta neví, kdy zastavit.

Majkí žasnul, jak mu byla většina světa tak jedno. Přál si, aby už mohl být jenom s ní, už navždy. Jo, jeden den se všema těma ostatníma a pak už jenom s ní. Tak by to chtěl. Teď.

Majkí byl cítič.

Majkí byl tykadlo.

Tomáš Klézl, *Septima A*

GYOHA VL objektivně

ostré i tupé úhly pohledů na aktuální dění ze stran anonymních redaktorů

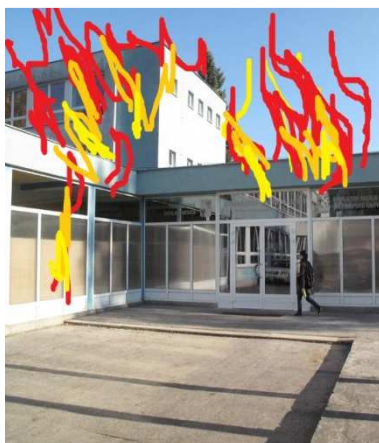
Studenti věznění v učebnách navzdory nelidským podmínkám

Nesnesitelné teploty zachvátily porubské Gymnázium Olgy Havlové. Již třetí den jsou učebny vystaveny prudkému slunci, a tak žáci tráví dlouhé školní dny drženi v teplotách mnohdy přesahujících snesitelnou hranici. Není tedy divu, že se títo horkem unavení žáci obrátili s úpěnlivými prosbami na zdejší schránku důvěry. Ta se však ukázala nebýt zcela důvěrná a nadějně doufání studentů ve vysvobození bylo rázně přerušeno doznívajícím rozhlasem. Vedení, patrně ze svých klimatizovaných kancelářů, dalo na srozuměnou, že domněnky o možném přerušování výuky jsou zcela nereálné. Naopak byla zmíněna nutnost se za jakýchkoli podmínek věnovat blízké se klasifikaci.

Škola: levnější sauna

Na ostravských školách se vyhouply teploty nad 30 stupňů a studenti okamžitě reagovali. Zvedla se prudká

vlna nevole a neprodleně žádali, aby situace byla nějakým způsobem řešena. Momentální podmínky jsou zdrcující a ve výhni tříd se nedá jak učit, tak koncentrovat. Vedení však zamítlo žádost o zrušení vyučování a přinutilo tak studenty zůstat napospas neúnosnému horku.

Studenti se vaří, ředitelka si užívá klimatizace

V průběhu pár dnů došlo k dramatickému zvýšení teplot až přes 30 stupňů. Žijeme v době klimatizovaných prostor, ale přesto jsou studenti v nejméně škole odkázáni ke studiu v nehumánních podmínkách rozpálených škol. Došlo ke

vzpouřám z nižších pozic, avšak ty byly potlačeny. Vedení reagovalo chladně – ještě aby ne, když hlášení putovalo z klimatizovaných místností. Žádné upuštění od výuky se nekoná, studenti to budou muset vydržet až do konce roku. „Prý jsme jednou studenty, tak dokud školní rok neskončí, chodit tu musíme,“ prohlašuje jeden z nich.

Sauna ve školách a studenti nemohou dál

Naši zemi zasáhla tropická vedra, s nimiž bojují i školy, převážně pak studenti. Příkladem je také Gymnázium Olgy Havlové v Ostravě. Teplota ve třídách přesahuje 30 stupňů, studenti prosí své učitele a hledají řešení pro zlepšení situace. Podali dokonce několik stížností, v protestech využili i schránku důvěry. Jejich požadavek však vedení školy zcela ignoruje. A co víc, existují spekulace, že během studentského utrpení a protestů odpovídá v klimatizované ředitelně. Studentům tak nezbyvá nic, než jen doufat v ochlazení a konec školního roku.

*Zpravodajství poskytnuto na základě
žurnalistických tendencí
společenskovešdního semináře, 11.6.2014*

Mezi středoškolskými pedagogy bují obludný narcisismus!

Před časem zaregistrovali studenti i zaměstnanci nejmenovaného ostravského Gymnázia Olgy Havlové na chodbách svého ústavu zajímavý fenomén. Na sloupech, ale také na dveřích kabinetů i tříd se začala objevovat ilustrace jednoho z místních učitelů, češtináře Lukáše Bárty. Místní vedoucí předmětové komise českého jazyka, jinak pochybný umělec pochybných kvalit (několik vydaných knih bez širšího ohlasu odborné kritiky či významnějších literárních ocenění) je na zdejší škole již dlouhá léta spojován především s aktivitami, jež u studentů probouzejí chorobnou svobodomyšlnost a sklony k anarchistickému životnímu stylu. Pořádá

morálně pokleslé divadelní akademie, pseudomělecké recitační exhibice na divadelních pódiiích ostravských divadel. Nejhůře zvladatelné a zcela nedisciplinované studenty pak angažuje v redakci tzv. školního časopisu, nevkusně a bezdůvodně nazvaného Bojler. Zde mají de facto

neomezené možnosti pro šíření drzých provokací, jimiž už více než deset let narušují jinak bezchybnou, seriózní atmosféru, zaměřenou na maximální efektivitu a pracovní elán, jimž se studenti a pedagogové tohoto gymnázia jinak zcela přirozeně a vášnivě oddávají.

10

Karikatura v americkém stylu!

Samotná Bártova karikatura ve stylu amerického „strýčka Sama“ na místních dveřích by snad ničím trestuhodným nebyla. S trochou benevolence lze

snad přehlédnout i fakt, že se na některých z těchto „portrétů“ začaly časem objevovat rukou psaná hesla typu „Bartič je nejlepší!“ či „Bárta na Hrad!“. Sympatie

studentů jsou někdy bezbřehé a českým učitelům, stavěným zde na roveň antickým božstvům, lze něco podobného snad jedině závidět.

Odhalení Naše redakce však v nedávných dnech učinila zcela šokující

odhalení, které ukazuje češtináře Bárta v tom nejhorším světle a vrhá na

celý zdejší pedagogický sbor děsivě dlouhý stín.

Zmíněný pedagog byl během jedné ze svých tzv. „volných hodin“ přistižen (a vyfotografován!) redaktorkou našeho časopisu, jak na plakát se svou pokřivenou podobiznou vlastnoručně připisuje samolibý pochvalný výrok ve výše uvedeném duchu! Toto zjištění vyvolalo na školních

chodbách určitý druh studentské revoluce, zdejší e-mailová schránka důvěry překypuje takovým množstvím pohoršených komentářů a šokovaných dotazů na učitelovo narcistické (nezaměňujte prosím se slovem „nacistické“) chování, že – dle výroku ing. Martina Homoly – nemůže být již

zcela vyčištěna, a studenti tak zřejmě v příštích letech ztratí tuto důležitou platformu pro své cenné postřehy a stížnosti.

Bártovo hnusné, sebestředné jednání nás zákonitě přivádí k logické otázce: Je sám?!

Red

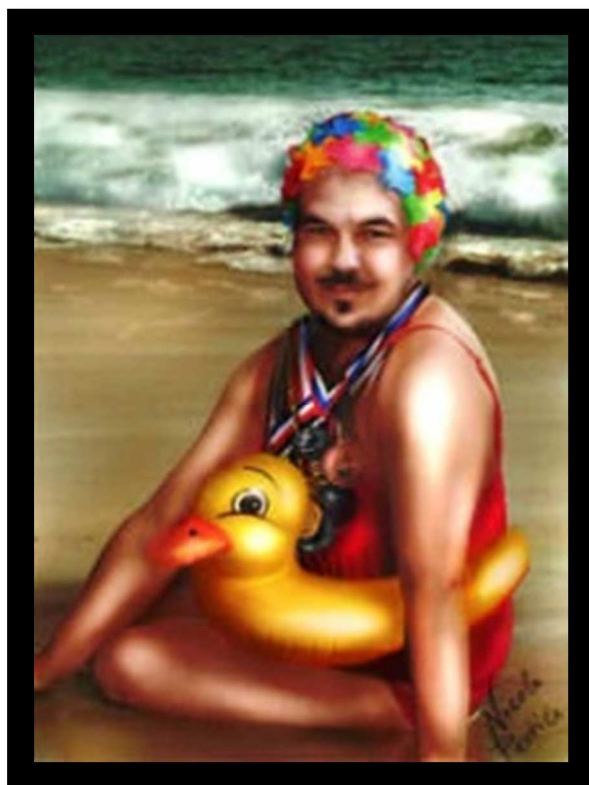
Jste připraveni na velkou vodu?

Pan Profesor Strachotta ano!

Věděli jste, že pan profesor Strachotta vystupuje s klubem Vodní Víly – Aquabella Ostrava?

Tento famózní klub vděčí za své založení právě jeho rodu. Zakladatelkou byla prababička prababičky babičky Strachottové.

Klub na začátku účinkoval pouze v oblasti Olešné a okolí, ale v dnešní době, kdy je vede slavný biolog a akvabela naší školy (p. p. Strachotta), rozšířil své možnosti a díky příspěvkům Moravskoslezského kraje a Sdružení přátel Víl ČR s.r.o. vystupuje i v zahraničí a usilovně trénuje na zdejším koupališti Sareza. V letních měsících tyto akvabely vystupují na známém koupališti Vřesina, kde se jim dostává veliké náklonnosti publika, a tedy i podpory jejich sebevědomí, které je vede k vítězstvím na známých soutěžích ve Francii, Itálii, Mexiku a Severní Karolíně. K největším úspěchům patří zlatá medaile z Olympijských her v Pekingu 2008.

11

S hlavní vedoucí akvabelou, svými protivnicemi známou též pod přezdívkou Strach, jsme pořídili krátký, leč exkluzivní rozhovor.

- „Dobrý den, o Vašem koníčku, či spíše již vrcholnému sportu, který provozujete a do něhož vkládáte, jako zbytek vašeho rodu, mnoho svého času, jsme se dozvěděli v průběhu 2. poloviny loňského školního roku. Proč jste se s tím nikdy nepochlubil?“
- „Víte, být celebritou je těžké... Už na začátku mé kariéry na GYOHAVL jsem byl pronásledován mými fanoušky, kteří mě znali z oblíbeného rodinného pořadu AZ-Kvíz. To sice nepatřilo k mým úspěchům, ehm... proklatý lajntuch, ale tím spíše si nedokážu představit, co všechno by se dělo, kdyby se studenti dozvěděli o mé hvězdné kariéře akvabely.“
- „Opravdu? Ale Bojler Vám fandí!“
- „I vy jedni! ;-)“
- „Co považujete za největší úspěch Vašeho týmu?“
- „Zřejmě zisk ceny Zlatý kačer, kterou jsme vybojovali na soutěži v Indii.“
- „Prozradte, co je klíčem Vašeho úspěchu?“
- „Základem je nadšení a hlavně se před každým vystoupením pořádně namažu speciálním saponátem s tajnou recepturou mého rodu, abych narušil povrchové napětí vody.“
- „Opravdu? A jste si jistý, že je tento recept tak tajný?“

Bojler jen pro vás, milí čtenáři, tajný recept odhalil!

12

Na 4 kapky Jaru Sensitive:

- 3 kapky olivového oleje (pro lesk)
- 2 nožky *Chrysoperla carnea*
- 4 larvy *Pulex irritans*
- $3\frac{1}{38}$ listu *Taraxacum officinale*
- 20 slz jednorožce
- 1 sklenice velrybího extraktu

Vše promícháme, chvíli povaříme na mírném ohni a poté 2 minuty flambujeme. Necháme vychladit na 36,2 °C a dáme odstát na sluníčko. Před natřením na kůži protřepeme.

Nyní i vy můžete být ve vodě tak ladní jako náš nepřekonatelný pan akvabela. Bojler doporučuje!

ztracené identity

Královna z Fifth Avenue

Silikony děčka, patnáctky štekle,
vlasý odbarvené, tvářila se vztekle,
ale také se na výsluní ráda cítila
a vůní svojí i vzhledem je mámila,
zaslepené muže, co po ní koukali.

A že nos nosila pouze nahoru,
a šíp každý zlomila Amoru,
seděla na trůně z rozbitých srdcí,
halila se do PVC a vůbec cool věcí,
říkali jí Královna z Fifth Avenue.

Klaněly se jí dívky,
mohly si vyřvat hlasivky,
mezitím co blesky na ni bleskaly,
a feministky neustále reptaly,
že to se na ženu nesluší.

Jednou když se procházela po své ulici,
uražená fotografem, boky svými vrtící,
zradily ji vysoké štekle,
stačila jen zařvat vztekle,
než do kanálu následoval pád.

Když dostala se z díry ven,
z nehody byl rázem zlý sen,
na obálkách bulváru zářila její tvář,
články byly populární více nežli snář,
o královně Velkých pádů...

Děkujeme Všem, kteří se podíleli na přípravě tohoto čísla, ať už za jejich příspěvky, věcné rady či oduševnělé názory.

šéfredaktorka:

Nicole Pertile

redakce ve složení:

Adam Vaškovský

Adéla Drábková

Jarča Kompová

Katka Čajanková

Karolína Kubíčková

Katka Ochodková

Mirek Husťák

Nikol Greplová

Ondra Holowka

Tomáš Klézl

Tomáš Zahrada

Martin Harok

ilustrace a grafická úprava:

Lukáš Černý

Nikol Greplová

Martin Harok

Nicole Pertile

tisk:

Mirek Husťák

Adam Vaškovský

Garant a namátková korektura: Lukáš Bárta

*Vyšlo vlastním nákladem na Gymnáziu Olgy Havlové v Ostravě - Porubě
v říjnu 2014.*